

NOTAT

Notat til Folketingets Europaudvalg, Beskæftigelsesudvalg og Skatteudvalg om afgivelse af indlæg i den præjudicielle sag for EU-Domstolen C-163/20, Finanzamt Hollabrunn Korneuburg Tulln

8. september 2020

J.nr. 2020 - 6252

1. Indledning

En østrigsk domstol har anmodet EU-Domstolen om at besvare et præjudicielt spørgsmål om, hvorvidt EU-rettens bestemmelser om fri bevægelighed er til hinder for, at børneydelser for et barn af en arbejdstager, der er grænsependler - bosat i Tjekkiet og arbejder i Østrig, hvor barnet opholder sig i en anden medlemsstat, et EØS-land, eller Schweiz, end den medlemsstat som betaler disse ydelser - tilpasses (indekseres) i forhold til prisniveauet i opholdslandet.

2. Sagens faktiske omstændigheder

Hovedsagen angår en tvist mellem AZ og den østrigske myndighed, Finanzamt Hollabrunn Korneuburg Tulln. AZ og hendes ægtemand bor i Tjekkiet sammen med deres to mindreårige fællesbørn. AZ er grænsependler og arbejder i Østrig, mens hendes mand arbejder i Tjekkiet. Fra 2016 har de østrigske myndigheder i henhold til koordineringsforordning 883/2004¹ udredt et forskelsbetinget supplement på størrelse med forskellen mellem kravet på familieydelser i Tjekkiet og Østrig. På grundlag af nye bestemmelser i den østrigske lovgivning, der trådte i kraft den 1. januar 2019, blev udbetalingen tilpasset den værdi, der fremgår af de sammenlignelige prisniveauer, som Den Europæiske Unions Statistiske Kontor (EUROSTAT) offentliggjorde pr. 1. juni 2019 for så vidt angår forholdet mellem købekraften i Tjekkiet og Østrig.

AZ var ikke indforstået med nedsættelsen af ydelser og har anmodet om fuld, ikke-indeksret udigningssupplement. På denne baggrund har den forelæggende ret spurgt Domstolen, om artikel 18 og artikel 45, stk. 1, TEUF², artikel 7, stk. 1 og 2,

¹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) Nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger.

² Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

i forordning 492/2011³, artikel 4, artikel 5, litra b), artikel 7 og artikel 67 i forordning 883/2004⁴ samt artikel 60, stk. 1, andet punktum, i forordning 987/2009⁵ skal fortolkes således, at bestemmelserne er til hinder for en national ordning, hvorefter familieydelse for et barn, der ikke opholder sig permanent i den medlemsstat, som betaler disse ydelser, men derimod faktisk i en anden medlemsstat, et EØS-land, eller Schweiz, skal tilpasses i forhold til prisniveauet i opholdslandet.

3. Beskæftigelsesministeriets⁶ interesse og argumenter i sagen

Regeringen ønsker, i lighed med tidligere regeringer og et flertal af Folketingets partier, at EU-retten ikke bør være til hinder for, at medlemsstaterne kan tilpasse børne- og ungedydelser og børnetilskud til omkostningerne i barnets bopælsland, såkaldt indeksering. Dette er imidlertid ikke blevet anset for muligt under den gældende retstilstand. Den østrigske regering har dog, som den forelagte sag viser, for nyligt vedtaget nationale regler om indeksering af ydelser. Der har fra dansk side været arbejdet for at gøre indeksering muligt i forbindelse med den igangværende revision af forordning 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger.

Beskæftigelsesministeriet finder, at der – nu hvor der er indbragt spørgsmål til EU-Domstolens besvarelse om muligheden for indeksering – bør afgives indlæg, idet det har allerhøjeste prioritet for regeringen at søge at få mulighed for at indeksere børneydelser. Den forelagte sag skal derved benyttes som anledning til at fremføre argumenter til støtte for indeksering og for en nyorientering af Domstolens praksis på dette område.

Beskæftigelsesministeriet finder således, at EU-retten ikke i alle tilfælde bør fortolkes således, at der anlægges den tolkning, der i forhold til den enkelte arbejdstager er mest gunstig, blot fordi denne tolkning er mest fremmende for den fri bevægelighed.

Når en medlemsstat betaler fuld børnefamilieydelse, der vedrører børn bosat i lande med lavere omkostningsniveau, bør der anlægges den fortolkning af gældende praksis, at der sker en ”overkompensation”, fordi forskellige situationer behandles ens. Ligebehandling er imidlertid, når forskellige situationer behandles forskelligt, og ens situationer behandles ens. EU-Domstolen har tidligere konstateret, at den endelige modtager af en børneydelse ikke er forældrene, men barnet selv, fordi ydelsen er tilskud til forældrene til at dække de omkostninger, der er forbundet med barnets behov, og at den ydes uden hensyntagen til forældrenes eventuelle erhvervsmæssige beskæftigelse. Sammenligningsgrundlaget er således de omkostninger, der er forbundet med barnets behov. Dette er forskelligt fra andre ydelser som fx sygedagpenge, arbejdsløshedsdagpenge og forældreorlovsydelse, der er beregnet til at kompensere arbejdstager for en indkomstnedgang. Disse ydelser er afhængige

³ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 492/2011 af 5. april 2011 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Unionen.

⁴ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) Nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger.

⁵ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger.

⁶ Beskæftigelsesministeriet er ressortansvarlig for forordningerne nævnt i fodnoterne ovenfor.

af, at der har været beskæftigelse, ligesom de i varierende omfang i medlemsstaterne er afhængige af øremærkede socialsikringsbidrag.

Artikel 67 i forordning 883/04, hvorefter familieydelse skal udbetales ”som om” familiemedlemmerne er bosat i udbetalingslandet, bør derfor alene forstås således, at bopæl i et andet land ikke i sig selv kan give grundlag for forskellig behandling, men det kan forskellige omkostningsniveauer, idet situationen ansues som værende forskellige. Ved indeksering sker der principielt ingen nedsættelse af ydelsen, men alene en vægning af samme ydelse ud fra købekraften i bopælslandet.

På den baggrund finder Beskæftigelsesministeriet, at der bør afgives indlæg i sagen, hvori der i overensstemmelse med det ovenfor anførte argumenteres for, at bestemmelserne om fri bevægelighed for arbejdstagere ikke bør være til hinder for indeksering af børneydelser.